

Zabawy, wykorzystujące elementy treningu słuchowego dla dzieci z uszkodzeniem słuchu.

Proponowane zabawy przeznaczone są głównie dla dzieci młodszych, które zostały niedawno wyposażone w aparaty słuchowe lub implant ślimakowy i uczą się z nich korzystać. Zabawy te mają na celu zainteresowanie dziecka dźwiękami, rozwijają koncentrację uwagi na dźwiękach. W czasie zabaw obserwujemy dziecko pod kątem jego reakcji słuchowych, co można wykorzystać do korygowania ustawień aparatu słuchowego lub procesora mowy.

Proponowane ćwiczenia:

- kierujemy uwagę dziecka na dźwięki otoczenia, np. odgłosy dochodzące z ulicy - karetka, samochody, itp., dźwięki w domu – odkurzacz, suszarka, rozmowy, muzyka, itp. – dorosły wskazuje na ucho, pyta: *słyszysz? co to?*, wskazuje kierunek, skąd dochodzi dźwięk,
- rodzic bawi się z dzieckiem instrumentami muzycznymi, tworzy dźwięki przy wykorzystaniu przedmiotów codziennego użytku, prowokuje dziecko do wspólnej zabawy,
- dorosły bawi się bębniem (lub innym instrumentem) z dzieckiem – jeśli słyszą dźwięk wskazuje na ucho, mówi: *jest !*, jeśli nie słyszą dźwięku – rozkłada ręce, mówi: *nie ma*,
- dziecko trzyma klocek lub piłeczkę przy uchu, przed nim stoi pojemnik (pudełko, wiaderko itp.), dorosły uderza w instrument – jeśli dziecko usłyszy dźwięk, wrzuca przedmiot do pojemnika, najpierw dorosły trzyma instrument przed dzieckiem, następnie chowa go tak, żeby dziecko nie widziało, kiedy uderza w instrument,
- starsze dziecko – słucha muzyki – jeśli ją słyszy, może wykonywać określony ruch (chodzi, podskakuje, koloruje itp.), muzyka przestaje grać – dziecko przestaje wykonywać czynność, młodsze dzieci mogą ćwiczyć na rękach rodzica lub z jego pomocą.

Ważne:

- rodzic kieruje uwagę dziecka na dźwięk, mówi: *słuchaj*,
- reakcje na dźwięk podkreśla gestem, intonacją np. *nie ma* (dźwięku) – rozkłada ręce lub kładzie palec na usta, mówi *cicho*,
- początkowo dźwięki podajemy z bliższej odległości, powinny być one głośniejsze, stopniowo zwiększamy odległość, zmniejszamy natężenie dźwięku,
- wykorzystujemy różne instrumenty bębniem – niski dźwięk, cymbałki - średni, trójkąty – wysokie dźwięki,
- jeśli nie mamy instrumentów, możemy wykorzystać przedmioty codziennego użytku lub zabawki dźwiękowe,
- zachowujemy podstawowe zasady higieny – przed i po każdej zabawie myjemy ręce, czyszcimy zabawki, pilnujemy, aby mniejsze dzieci nie brały zabawek do ust.

Wykorzystana literatura:

1. Katarzyna Bieńkowska „Słucham, mówię, jestem” Stowarzyszenie Przyjaciół i Dzieci z Wadą Słuchu, Krosno 2011
2. Ewa Muzyka – Furtak (red. naukowa) „Surdologopedia. Teoria i praktyka” Harmonia Universalis Gdańsk 2015